

Comenius tabor na Poljskem

Naša šola je koordinatorica dveletnega mednarodnega projekta Comenius, z naslovom Living Together. Pravkar smo se vrnili z jesenskega srečanja v Czorystinu na Poljskem.

Radovednost in želja po dogodivščinah sta del nas vseh. Želja po spoznavanju novih dežel, njihove kulture in novih prijateljev pa je med mladimi še večja. Sami še ne morejo potovati, zato so druženja med mladino različnih dežel skoraj nemogoča. Evropska unija zato ponuja program Comenius, ki je namenjen spodbujanju mobilnosti na področju šolstva. Program Comenius želi povečati evropsko dimenzijo izobraževanja v vseh državah partnericah. Učencem in učiteljem pomaga doseči in izboljšati določena znanja in spretnosti. Sodelovanje v partnerstvu šol iz različnih držav ponuja tudi priložnost komuniciranja v tujem jeziku in izboljša motivacijo za učenje jezikov, učiteljem pa nudi izmenjavo različnih šolskih praks. Naša šola je koordinatorica dveletnega mednarodnega projekta Comenius, z naslovom Living Together. Pravkar smo se vrnili z jesenskega srečanja v Czorystinu na Poljskem.

Tabor na Poljskem je bil namenjen predvsem učencem. Udeležilo se ga je dvainšestdeset učencev iz Nemčije, Latvije, Portugalske, Poljske in Slovenije ter njihove učiteljice spremljevalke. Priprave na tabor so se začele že spomladi. Organizirati je bilo potrebno ekskurzije, pripraviti delavnice in splesti zapestnice prijateljstva. Tudi potovanje z avtobusom je bilo logističen zalogaj, saj smo na dunajskem letališču pričakali portugalsko in nemško ekipo, ki sta tja pripotovali z letalom.

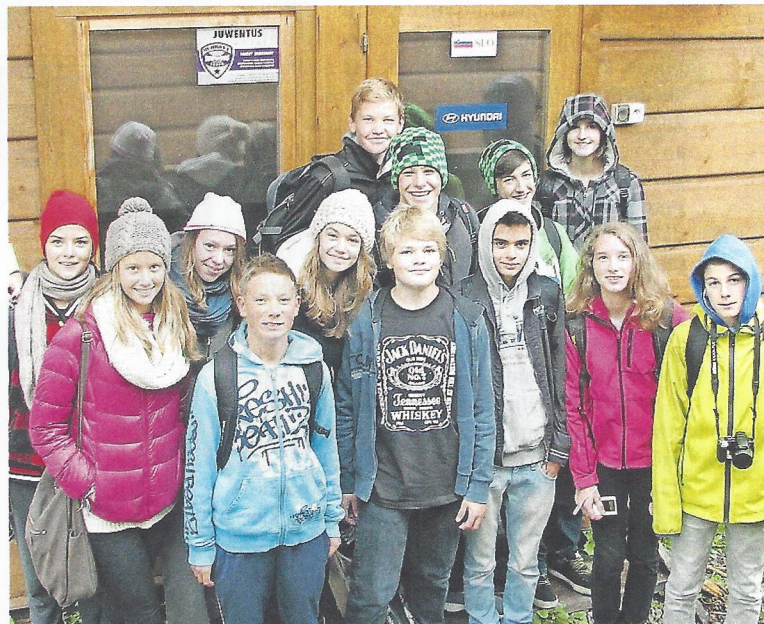
Pustolovščina se je začela že kar prvi večer. Učenci so bili razporejeni v narodnostno mešanih sobah. Jezik sporazumevanja je bila angleščina, ki pa našim učencem ni delala preglavic. Večja neznanka so bili novi sostanovanci. Učence je skrbelo, kako se bodo ujeli. Prav kmalu se je izkazalo, da so bili strahovi odveč. Prvi dan je bil namenjen sprostitvi in spoznavanju v prvih angleških delavnicah. Izmenjali smo si zapestnice, izbrali skrivnega prijatelja in šli na krajši pohod do poletnega sankališča. Adrenalinski užitki so sprostili še zadnje zavore. Povratek do našega novega doma v Gostišču pod smrekami je minil v vsesplošnem klepetu in druženju.

Kar pomemben del tabora smo preživeli v avtobusu. Večkrat smo potovali na ogled turističnih in zgodovinskih znamenitosti. Obiskali smo tri znamenitosti s slavnega seznama UNESCO. V bivšem rudniku soli Wieliczka obiskovalcem prikažejo načine pridobivanja soli v preteklosti. Pozdravili so nas iz solnih blokov izklesani prizori legend, povezanih z rudnikom, in kipi poljskih učenjakov. Najbolj veličastna pa je bila podzemna solna katedrala. Mesto Krakov ponuja znamenitosti za cel teden, saj je bil tu nekoč sedež ene prvih evropskih univerz in poljska prestolnica. Mi smo se morali zadovoljiti le s prvimi vtisi. Povzpeli smo se na bivši kraljevi grad in katedralo, se poklonili spomenu Adama Mickijeviča, nato pa smo se prepustili radostim mestnega trga in številnim stojnicam v Sukienicah. Te so v srednjem veku služile trgovini s platnom, danes pa številnim turistom in prodaji spominkov. Jasno, da so se učenci potrudili najti tudi McDonald's in preverili okuse globalizacije.

Ogled muzeja koncentracijskega taborišča Auschwitz, ki je prav tako na seznamu UNESCA, se je vsem najbolj vtisnil v spomin. Vsebine holokavstva in genocida so v učnih programih sodelujočih držav različno zastopane. Zato sem za učence najprej pripravila delavnico in jih skušala pripraviti na ogled. Vendar na te grozote nikoli ni možno biti res pripravljen. Sama sem bila v Auschwitzu že nekajkrat. Vedno znova me šokira. Učenci so bili besni in pretreseni ob ogledu te »tovarne smrti«, kjer so umorili preko milijon in sto tisoč nemočnih ljudi vseh starosti. Georg Santayana je dejal: Kdor zgodovine ne pozna, jo bo moral ponovno doživeti. Učenci, ki so bili na taboru, je ne bodo pozabili!

Najbolj pa je mladina uživala v Zakopanih. Kdo še ni slišal za junške smučarske skoke? Za nas je že pogled z vrha skakalnice terjal nekaj poguma. Seveda smo se tudi v dolino odpeljali s sedežnico in naredili posnetek pred hišico, ki je namenjena slovenski reprezentanci. Na drugi strani mesta smo se z zobato železnico povzpeli še na Gubałowko. Nato pa v labirint stojnic, med kape, vafle, spominke in vrvež obiskovalcev.

Czorsztyn je majhen kraj na robu narodnega parka. Tu so se nekoč preživljali predvsem z ovčerejo in govedorejo. Še danes deluje kar nekaj skromnih planšarij, kjer izdelujejo tradicionalne sire oscipke. Na obisku planšarije pa nas je, bolj kot krave ali ovce, prevzelo leglo planšarskih psov z osmimi mladiči. To pa ni bila naša edina pasja simpatija. V naš

V Zakopanih

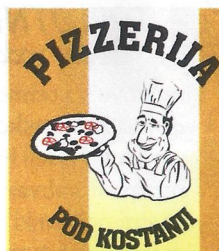
hotel je vsak dan prihajal majhen kuža. Kmalu smo ga proglasili za našo maskoto. Povsod nas je spremljal. Zadnji dan celo na ladjici preko jezera. Nazaj pa ga ni bilo. Zdaj smo mi že doma v Šenčurju in upamo, da se je v Czorsztyn vrnil tudi on.

In na koncu je prišlo slovo. Srce parajoče. Po zaslugi socialnih omrežij pa mladina prijateljuje naprej in sanja načrte o ponovnem srečanju, morda nekoč ... **Vilma Nečimer, prof. zgodovine**

VIGRED, ELEKTROINSTALACIJE d.o.o.

- vzdrževanje javne razsvetljave
- semaforizacija križišč
- izdelava svetlobnih prometnih znakov

Milje 44, 4212 Visoko,
www.vigred-elektro.si

Cikotič in partner, d.n.o.
Pipanova 13a, 4208 Šenčur
tel: 04/25 16 100
gsm: 040 513 968
e-pošta: pod.kostanji@gmail.com
spletna stran www.pod-kostanji.com